

Лична кореспонденция на народни представители
№ <u>42-51-654-09-140</u>
Дата <u>26.01.2026 г.</u>

ДО

МИНИСТЪРА НА
ОБРАЗОВАНИЕТО
И НАУКАТА

Г-Н КИРИЛ ВЪЛЧЕВ

ИСКАНЕ ЗА ПРЕДОСТАВЯНЕ НА ИНФОРМАЦИЯ

ОТ

ЛАРИСА САВОВА

Народен представител от ПГ на „ВЕЛИЧИЕ“ в 51 Народно събрание

На основание чл. 1, ал. 2 и чл. 64 във връзка с чл. 62 от Конституцията на Република България и чл. 139 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, отправям настоящото искане за предоставяне на конкретна информация, от значение за изпълнение на моите задължения като народен представител, упражняването на парламентарен контрол и защита на обществен интерес.

ОТНОСНО: Мотивирано искане за предоставяне на информация по реда на чл. 139 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание относно конкретен казус на твърдян системен тормоз, упражняван от педагогически специалист спрямо ученик, довел до неговото самоубийство, включително данни за институционално бездействие, политически зависимости, конфликт на интереси, както и за практики на натиск чрез неформални „комисии/конвенти“ без процесуални гаранции за изслушване на ученика и родителя.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН МИНИСТЪР,

На основание чл. 139 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание изисквам да ми бъде предоставена изчерпателна, конкретна и проверима информация относно обществено известен и подкрепен със свидетелски разкази казус, при който се твърди, че педагогически специалист е упражнявал системен психически тормоз, унижение и репресивно отношение спрямо ученик в продължителен период от време, че този тормоз е ескалирал до състояние на тежък психически срив и суицидни прояви, и че в крайна сметка е довел до трагичен резултат – самоубийството на ученика.

В конкретния казус става въпрос за 18-годишния ученик **Билгин Алишев** от с. **Нова Махала**, за когото свидетели твърдят, че е бил подложен на системен тормоз и унижение от страна на **учителка по английски език**, която според разказите е била и класен ръководител на част от учениците и е упражнявала натиск и върху други деца; свидетелите посочват още, че въпросната учителка е **съпруга на бившия кмет**, който към момента също е учител – **начален учител**, и че след трагедията именно **мъжът на учителката** е провеждал разпит в класна стая спрямо дете от **четвърти клас**, посочено като **сестрата на Зениха Дост**. Сред свидетелите, които разказват за натиска, е **Гюлшен Исаева**, представена като близка приятелка на Билгин, **Семра Шабан**, която говори за открит урок и последващо мълчание „за да няма уронване на авторитета“, **Атижия Хаджийска** – съученичка на Билгин, която описва „комисия“ в час и отказ да му се даде думата, както и **Зениха Дост**, която разказва за подавани оплаквания до директора и липса на мерки; в разказите присъства и **Айлин Къора Мехмедса**, която заявява, че Билгин е търсил помощ, включително е посещавал специалист и е споделял за случващото се. Като родител в материала е представена **майката на Билгин**, която говори за началото на конфликта и за това, че синът ѝ е владеел отлично английски език и според нея това е било една от причините за враждебното отношение на преподавателя.

По същество на разказа от свидетели :

Случаят, за който се иска информация, е свързан с 18-годишния ученик Билгин Алишев от с. Нова Махала, за когото негови приятели и съученици разказват, че е бил подложен на продължителен и системен психически тормоз от учителка по английски език, довел до тежки

психически сривове и в крайна сметка до самоубийството му. Според първите свидетелски разкази всичко започва през 2021 г. от скандал между Билгин и друго момче в онлайн група, като конфликтът не е възникнал в училище и не е бил свързан с педагогически процес. Въпреки това учителката, която е била класна на другото момче, се намесва, започва да защитава него и да настройва ученици срещу Билгин, като се твърди, че е започнала да го обижда, клевети и да изгражда атмосфера на изолация, в която Билгин остава без подкрепа и се чувства сам. Няколко дни след този първоначален конфликт ученик го намира до прозорец с намерение да се самоубие, което според приятелите му показва колко рано психиката му е била пречупена и колко дълбоко е навлязъл в състояние на отчаяние. След този момент, вместо да бъде защитен, в селото и в училището започват подигравки – не само от ученици, но и от възрастни, а свидетелите казват, че това унижение трае години и се превръща в постоянен фон на живота му, като той изпада в депресия, затваря се, не иска да говори, започва да се самонаранява и постепенно се отдръпва от нормалното си общуване.

Години по-късно, през 2022 или 2023 г., настъпва нов остър епизод, който свидетелите описват като символ на произвол и унижение – Билгин минава в училище покрай учителката и не казва „здравейте“. Това, според разказите, е превърнато от учителката в огромен проблем: викат се други учители, майката е извикана в дирекцията, а пред целия клас учителката започва да го напада с иронични забележки и подигравки, оправдавайки поведението си с тезата, че ученикът „уронва авторитета ѝ“. Свидетелите подчертават, че подобни иронични подмятания и унижителни внушения са съществували и между двата ключови епизода – като постоянни забележки, говорене зад гърба му и настройване на средата срещу него, при което всички са разбирали за кого става дума, защото общността е малка и всеки знае за случая. На този фон свидетелите казват, че всеки, който се е опитвал да се оплаче срещу учителката, е оставал без резултат, а понякога е ставал следваща „мишена“, като се внушава, че тя винаги излизала права, дори и да е грешна, чрез викане, заплахи или мобилизиране на други учители срещу ученика. В разказите се добавя още един важен контекст – твърди се, че учителката е съпруга на бивш кмет, който също е учител, и че това създава усещане за безнаказаност и за ескалация „без връщане назад“.

През 2024 г., по време на открит урок по гражданско образование пред външен експерт, темата е за правата на човека и дискриминацията, и тогава Билгин публично казва, че учител в това училище го е тормозил две години. Свидетели признават, че всички са мълчали от страх да не бъде „уронен авторитетът“ на училището, а след това са се появили коментари защо Билгин е казал това точно тогава и „какво ще стане с училището“. Други ученици казват, че същата учителка е тормозила и тях, настройвала

е целия клас срещу определени деца с лъжи и интриги, а когато те са се опитвали да се защитят, тя е излизала права, защото е учителка и авторитет. Паралелно с това се заявяват твърдения за непрофесионално преподаване и злоупотреба с оценяването – че учителката не преподава реално, дава тестове без преподаван материал, оценява „по симпатия“, използва тестовите като инструмент за унижение, а спрямо ученици, които ходят на частни уроци или курсове, проявява демонстративно враждебно отношение, включително чрез специални тестове само за тях и обидни квалификации.

Най-тежката непосредствена ескалация според свидетелите настъпва в последните два месеца преди трагедията, когато напрежението в класа нараства, а учениците твърдят, че са отишли при директора и са му казали за проблема с учителката. Посочва се, че директорът е на поста от едва три-четири месеца и въпреки че е бил сезиран и е обещал „сериозни мерки“, реално такива не са последвали. В тази обстановка се стига до ден, който свидетелите описват като преломен – в час по английски влизат учениците и виждат „събрана комисия“. Според разказа започват да викат на Билгин, да го унижават пред целия клас и да не му дават думата да говори. Той се опитва да разкаже за проблема и за предишен опит за самоубийство, но му е отказано, казват му, че лъже, заплашват го с изгонване от училище и с недопускане до матура, а целият процес се превръща в натиск и психологическо пречупване. Свидетелите твърдят, че това не е била официална комисия, нямало е заповед от директора и класът не е бил уведомен, защото ако е бил, „нямаше да позволи“. Описва се още, че учителката е питала учениците „един по един“ дали Билгин е казвал нещо от типа „заради вас ще се убия“, но с агресивен тон, който е действал като заплаха – защото когато възрастни крещят на ученик и го притискат пред всички, никой не смее да каже истината. Разказва се и че часът е продължил отвъд времето си и не е било позволено на учениците да излязат, докато натискът продължава. След този ден Билгин се затваря още повече, спира да общува дори с най-близките си приятели, не участва в часовете и психически се срива.

Свидетелите твърдят и че е търсил помощ – ходел е на психолог, разказвал е за учителката и се чувствал по-добре след консултациите, но след случилото се в часа отново се срива. Няколко часа след училищния ден, по разказа на близките му, той изпраща снимка с въже на врата си и съобщение, което е възприето като прощаване, след което приятелите му уведомяват майката и семейството, започва търсене, и той е намерен обесен в плевнята. Веднага след това една от свидетелките отива при учителката да ѝ съобщи какво се е случило, като описва реакцията ѝ като студена и недоверчива – „не вярвам на номерата на Билгин“, а после като опит да се

дистанцира с думи, че „не е заради нея“. След трагедията има твърдение за особено смущаваща реакция – на следващия ден мъжът на учителката, който също е учител, е разпитвал пред цял клас дете от четвърти клас, поставяйки го в ситуация на натиск, като се твърди, че това е било ненужно и травмиращо. Накрая свидетели заявяват, че от съдебната експертиза е излязло, че детето е било „чисто“ – без алкохол, наркотици или медикаменти, и че причината е изцяло психологическа, натрупвана години наред. Майката на Билгин потвърждава началото на конфликта, казва, че синът ѝ е владеел отлично английски и че според нея това е дразнело учителката, настоява истината да се чуе и предупреждава, че училището трябва да бъде най-сигурното място за децата, а не място, от което те да излизат унижени и пречупени.

В публичната картина на случая се сочи също, че училищната среда е била превърната в затворена и зависима система, в която опитите за оплакване и търсене на защита са оставали без последици, а понякога са водели до допълнително „набелязване“ на жалващите се ученици. Наред с това се твърди, че съществуват политически и персонални зависимости, включително използване на училището като „пристан“ за бивши местни управници и техните семейства, както и че структурата на РУО – Пазарджик функционира в среда на политическа протекция и договорки.

Особено тревожно в случая е твърдението за формиране на т.нар. „комисия/конвент“ в учебен час – без ясна заповед и документална следа – при която на ученика не е била дадена възможност да бъде изслушан, бил е прекъсван, унижаван и заплашван, включително с последствия, свързани с матури и изгонване от училище. Това поставя въпроса дали дисциплинарната власт в училище се прилага като репресивен инструмент и дали се заобикалят минималните гаранции за защита на ученика и родителя.

В този контекст следва да бъде разяснено и едно съществено съвпадение – описаната практика „ученикът и родителят да нямат думата“ в ключови моменти по казуса е в тревожен синхрон с публично дискутирани позиции по неприет законопроект за изменение и допълнение на Закона за предучилищното и училищното образование, при които в работни формати е изразявана теза, че учениците и родителите не следва да участват реално в дисциплинарите процедури и решения. Ако подобна философия се превръща в управленска практика на терен, то тя обезсилва защитата на децата и превръща училищната дисциплина в механизъм на мълчание, страх и подчинение, вместо в справедлив процес.

С оглед на горното, моля да ми бъде предоставена следната информация, структурирана в тематични групи въпроси, като всяка група е мотивирана от необходимостта да се установи административната истина, да се проследят действията на органите по компетентност и да се оцени дали държавата е предотвратила или е допуснала чрез бездействие трагичния резултат.

ГРУПА 1: Сигнали, жалби и проверки по случая (училище – РУО – МОН)-

Мотивировка: Наличието или липсата на официални сигнали и реакция по тях е първият тест за работоспособността на системата за защита на учениците. Когато се твърди системен тормоз и ескалация във времето, държавата следва да може да покаже ясна административна следа – кой е бил сезиран, какво е проверено, какви мерки са разпоредени и защо не е прекратен рискът.

1. Постъпвали ли са в МОН и/или в РУО – Пазарджик сигнали, жалби, докладни записки или уведомления, свързани с твърдения за тормоз, унижително отношение или злоупотреба с власт от страна на педагогически специалист спрямо ученика и/или спрямо други ученици?
2. Ако са постъпвали такива сигнали – на кои дати, от кого, с какви входящи номера и с какво съдържание по същество?
3. Образувани ли са проверки по тези сигнали и какви са резултатите им – съставени ли са констативни протоколи, доклади, предписания, становища?
4. Какви конкретни мерки са разпоредени след проверките – спрямо учителя, спрямо училищното ръководство и спрямо средата в класа?
5. Изпълнени ли са мерките в срок, кой е следил изпълнението им и как е удостоверено това?
6. Ако няма постъпили сигнали и проверки – как МОН обяснява твърденията, че конфликтът е бил известен в училищната общност и е ескалирал във времето без институционално прекъсване?

ГРУПА 2: Отговорност на директора и управленски действия при ескалация на конфликта-

Мотивировка: Свидетелски разкази сочат, че директорът е бил сезиран за нарастващ конфликт и за напрежение в класа, но не е предприел ефективни мерки. Когато директорът е новоназначен и въпреки сигнализиран риск допуска ескалация, възниква въпросът дали е налице управленско бездействие и неизпълнение на задължението за гарантиране на безопасна училищна среда.

1. На коя дата директорът е назначен на длъжността и с какъв административен акт?
2. Кога директорът е бил сезиран по случая – от ученици, родители или учители – и има ли документация за това сезиране?
3. Какви конкретни действия е предприел директорът след сезирането – срещи, разговори, писмени разпореждания, контрол върху часове, включване на психолог/комисия?
4. Съществуват ли документи, които удостоверяват управленска реакция – докладни записки, протоколи, план за действие, заповеди, дисциплинарни процедури?
5. Уведомил ли е директорът РУО – Пазарджик и кога – с какъв документ и по какъв ред?
6. Проверките установили ли са пропуски в управлението на училището и ако да – какви предписания са дадени на директора?

ГРУПА 3: „Комисия/конвент“ в учебен час – правно основание, участници, натиск и отказ от изслушване-

Мотивировка: Твърди се, че е проведено действие, представяно като „комисия/конвент“, при което ученикът е бил унижаван и не е бил допуснат да говори, а са отправяни заплахи за недопускане до матура и изгонване. Ако подобно действие е проведено без заповед и без протокол, това е крайно тревожен сигнал за произвол, заобикаляне на процедурите и упражняване на психически натиск върху деца.

1. Съществува ли заповед на директора за назначаване на комисия, проверка или заседание във връзка със случая, и ако да – какъв е номерът, датата и съставът?
2. Ако няма заповед – по чия инициатива е формирана групата от учители и на какво правно основание е проведено действието?
3. Кои конкретни лица са присъствали и какви са били функциите им по време на това действие?
4. Съставен ли е протокол или доклад от проведеното действие и какво е съдържанието му?
5. Проверено ли е твърдението, че на ученика не е била дадена възможност да се изкаже и да изложи причините за конфликта, включително твърдения за предходни суицидни прояви?
6. Проверено ли е твърдението за упражнен натиск чрез заплахи – изгонване, недопускане до матура, дисциплинарни последствия за класа?
7. Проверено ли е твърдението, че часът е продължил извън времетраенето си и учениците не са били допускани да напуснат, докато продължава натискът?

ГРУПА 4: Системен характер на тормоза и наличие на други засегнати ученици-

Мотивировка: Казусът се представя като част от по-широка практика, при която се „набелязват“ ученици, настройва се класът срещу тях чрез интриги и унижения, а оплакванията не водят до резултат. Ако това е верен модел, значи говорим за системен, повтаряем проблем, а не за единичен конфликт.

1. Има ли официално регистрирани случаи или сигнали за психически тормоз, унизително поведение или злоупотреба с педагогическа власт от същия педагогически специалист спрямо други ученици?
2. Извършвани ли са проверки през предходни години по подобни оплаквания и какви са резултатите им?
3. Какви мерки са прилагани спрямо педагога при наличие на множество оплаквания, ако такива съществуват?
4. Има ли документирана оценка на училищния климат и наличие на страх от подаване на жалби, и как МОН/РУО гарантират защита от ответни действия?

ГРУПА 5: Квалификация, правоспособност, контрол върху преподаването и оценяването-

Мотивировка: Поставени са твърдения за непрофесионално преподаване, субективно оценяване „по симпатия“, тестове без преподаван материал и унижение чрез оценки. Ако това е вярно, МОН следва да обясни как системата за квалификация и контрол допуска подобна практика да продължава.

1. Каква е квалификацията и правоспособността на конкретния педагогически специалист да преподава съответния предмет и има ли несъответствия спрямо нормативните изисквания?
2. Какви атестации и оценки на преподаването са извършвани и какви са резултатите?
3. Има ли тематични проверки на качеството на преподаване и оценяване по предмета и какви са констатациите?
4. Проверявано ли е твърдението за субективно оценяване, унижение чрез тестове и репресия срещу ученици, включително такива, които посещават допълнителни курсове/частни уроци?
5. Предприемани ли са предписания или дисциплинарни действия при установени нарушения в оценяването?

ГРУПА 6: Психологическа подкрепа, риск и действия при данни за самонараняване/суицидни намерения-

Мотивировка: При твърдения за дълъг период на психически натиск, депресивни състояния, самонараняване и търсене на психолог, възниква въпросът дали училището е активирало механизъм за защита на ученика и дали държавата чрез своите стандарти е предотвратила фатален риск.

1. Разполагало ли е училището с училищен психолог/педагогически съветник и каква е била реалната им ангажираност по случая?
2. Има ли документирана работа с ученика по линия на подкрепа, превенция и кризисна интервенция?
3. Уведомявани ли са родителите чрез институционален ред и в каква форма?
4. Има ли вътрешноучилищни механизми за реакция при риск от самоувреждане и как са приложени в конкретния случай?
5. Изисквало ли е училището съдействие от външни институции и кога?

ГРУПА 7: Действия след трагедията – защита на деца и недопускане на вторична виктимизация, което означава, че процесът, при който едно лице става жертва на насилие, тормоз, унижение, злоупотреба с власт или престъпление – тоест превръща се във „виктима“ (жертва).

Мотивировка: След трагедията се твърди упражняване на натиск и разпитване на малолетно дете в училище, което е недопустимо и създава риск от вторично травмиране. МОН трябва да даде отчет дали е гарантирана защита на учениците и дали са предприети кризисни мерки.

1. Предприети ли са кризисни действия в училището след инцидента – психологическа подкрепа, срещи с ученици и родители, контрол на напрежението?
2. Проверявано ли е твърдението за разпитване/натиск върху малолетно дете в класна среда и предприети ли са мерки?
3. Дадени ли са указания от РУО/МОН към училището за поведение спрямо деца и свидетели след трагичен инцидент и какви са те?

ГРУПА 8: Политически зависимости, конфликт на интереси и институционална независимост на контрола

Мотивировка: Когато се твърди политическо покровителство, използване на училището като кадрова и семейна територия на бивши местни управници и протекции в контролните органи, възниква съмнение, че проверките не са независими и че държавата допуска зависимости да подменят защитата на учениците.

1. Извършван ли е анализ за конфликт на интереси и зависимости – семейни, местни политически и административни – при разглеждането на случая?
2. Как МОН гарантира независимост на проверките, когато сигналите засягат лица с местно влияние или семейни връзки с такива?
3. Какви са механизмите за контрол и отчетност върху действията на РУО – Пазарджик при чувствителни случаи и проверяван ли е конкретно този казус от МОН?
4. Съществуват ли данни, че институционални решения по случая са били повлияни от политически договорки и ако МОН отрича – какви факти и проверки го доказват?

ГРУПА 9: Национална политика за дисциплинарните процедури – право на изслушване на ученик и родител

Мотивировка: Отказът да бъде изслушан ученик в критична ситуация, комбиниран с послания, че учениците и родителите „нямат думата“ при дисциплинарни решения, е опасен модел. Той обезсилва защитата на детето и превръща дисциплинарите механизми в средство за натиск.

1. Каква е официалната позиция и практика на МОН относно правото на ученик и родител да бъдат изслушани при дисциплинарни мерки и конфликти в училище?
2. Как МОН контролира дали училищата не използват „комисии“, разговори или дисциплинарни процедури като средство за унижение, натиск и заглушаване на ученика?
3. Извършвана ли е проверка дали в конкретния случай е нарушено правото на изслушване и ако да – какви са констатациите?

Особено тревожно е, че в подобни случаи Министерството на образованието и науката на практика отказва да приложи реално международния стандарт за защита на детето, произтичащ от Конвенцията на ООН за правата на детето, която България е ратифицирала и която задължава държавата да поставя „най-добрия интерес на детето“ като първостепенно съображение във всички действия на институциите, включително в училищната среда. Вместо този принцип да работи като жива защита, свидетелските разкази по конкретния казус описват обратното – когато ученикът е унижаван, когато се страхува, когато се срива психически и търси помощ, системата не активира защитни механизми, а активира дисциплинарна власт, натиск и „авторитет“, при които детето няма право на глас, родителят няма реално участие, а училището се стреми да пази образа си, не детето. Така Конвенцията се обезсмисля и се превръща в декларация на хартия, докато в реалния живот се допуска детето да бъде

оставено само срещу институцията и срещу хората, които упражняват власт над него. Именно затова е необходимо МОН да отговори конкретно дали разглежда подобни случаи като въпрос на права на детето и закрила от психическо насилие, или ги третира единствено като „вътрешноучилищни конфликти“, **в които правата на ученика се подменят от удобството на администрацията и от защитата на местни зависимости.**

В заключение, настоящият казус не е просто трагедия на едно семейство и не е „личен конфликт“ между ученик и преподавател, а жесток и показателен разрез на пълната неспособност на Министерството на образованието и науката да защити децата там, където държавата е най-дължна да бъде силна – в училището. Когато едно момче може да бъде системно унижавано години наред, да се затваря, да се самонаранява, да търси помощ, да стигне до отчаяние и накрая да си отнеме живота, а институциите да „не знаят“, да „не виждат“ и да „не могат“ – това вече не е пропуск, а разпад на държавността в образованието. Това е провал на контрола, на директорската отговорност, на РУО, на механизмите за превенция на насилието, на защитата на ученика като човешко същество и като носител на права. И ако към това се добави публично описваната картина на политическо покровителство и местни зависимости, при които училището се превръща в пристан за политически отломки, бивши управници, семейни кръгове и мрежи от „безнаказаност“, тогава вече говорим за нещо още по-опасно – за завладяване на образователната система в провинцията, превърната не в институция за знание и възпитание, а в територия за влияние, разпределяне на позиции и безконтролно усвояване на публични средства. Държавата плаща заплати, бюджети и програми, а вместо знание и сигурност получава страх, унижение, натиск и мълчание. И когато ученикът няма думата, когато родителят няма думата, когато класът е поставен под натиск, когато „комисии“ се събират без заповеди и протоколи, а последната линия на защита се оказва собствената психика на детето – тогава това вече не е училище, а система за пречупване. Именно затова настоявам за пълна, конкретна и проверима информация по всички въпроси, защото обществото няма право да приема като „нормално“ една образователна среда, в която децата се губят, а институциите се оправдават.

Моля отговорът да съдържа конкретни административни данни и да бъде в писмена форма: дати, входящи номера, заповеди, протоколи, доклади, предписания, действия, срокове и резултати. Когато е необходимо поради защита на лични данни, информацията може да бъде предоставена

в обобщен вид, но така, че да позволява пълна проследимост на институционалните действия и отговорности.

26/01/2026

София

С уважение: **LARISA BORISOVA**
SAVOVA

Digitally signed by LARISA
BORISOVA SAVOVA
Date: 2026.01.26 16:13:23
+02'00'

Лариса Савова

Народен представител